

EVELIEN BOSMANS SPEELT
VIJFTIEN ROLLEN IN
HOORSPEL 'VERGEEF ONS'

“Ik daag
mezelf
graag
uit”

FOTO JAN VAN DER PERRE

**KLAPPER
VAN DIT
WEEKEND**

Develien Bosmans is de laatste tijd op verschillende fronten actief. Op Vier speelt ze in *Gent-West*, in de bioscoop duikt ze op in *Charlie en Hannah gaan uit*, en ook in *Vergeef ons* van A.M. Homes in de Bourlaschouwburg heeft de actrice een rol. Of beter gezegd, vijftien rollen. “Ik daag mezelf graag uit.”

voorstellingen over politieke macht en machthebbers. In *Vergeef ons*, naar een roman van de Amerikaanse A.M. Homes, blijft hij dichterbij huis en concentreert hij zich op de val en heropstanding van een familie. Voor zijn jongste productie werkt de artistiek directeur van Toneelhuis opnieuw samen met Toneelgroep Amsterdam. Onder de acteurs herkent u o.a. Katelijne Damen, Chris Nietvelt, Lucas Vandervost, Steven Van Watermeulen, en ook Evelien Bosmans. “Toen ik nog studeerde aan Toneelacademie Maastricht

had Guy me al eens gevraagd voor een rol, maar door het vele schoolwerk moest ik toen passen”, vertelt de 28-jarige actrice met Kempense roots. “Ik ben blij dat ik nu met *Vergeef ons* een tweede kans krijg.”

Vergeef ons (2013) is een klepper van vijfhonderd pagina's. Hoe wordt het boek naar het toneel vertaald?

Evelien Bosmans: In het boek staat Harry centraal, bij ons fantastisch gespeeld door Eelco Smits. Op één dag stort zijn hele

leven in: zijn broer George veroorzaakt een verkeersongeluk met dodelijke slachtoffers, Harry belandt met zijn schoonzus in bed, en vervolgens slaat zijn woedende broer haar dood. Vertrekkend vanuit dat familiedrama volgen we Harry een jaar lang, en zien we hoe hij er langzaam weer bovenop komt. Eerst gaat alles van kwaad naar erger, hij komt terecht in een maatschappij die hem alleen maar lijkt tegen te werken, en wordt getroffen door een beroerte. Na dat dieptepunt krabbelt Harry stilletjes weer overeind. Een jaar later heeft

Voor Toneelhuis maakte Guy Cassiers met o.m. *Hamlet vs. Hamlet* en *De welwillenden*

hij een hele nieuwe familie rond zich heen verzameld. Die bestaat dan wel niet uitsluitend uit bloedverwanten, maar ook uit mensen die hij dat jaar op zijn pad is tegengekomen.

Klinkt troostend, ondanks alle tegenslagen.

Uiteindelijk wel, al lijkt de eerste indruk anders. Homes schetst een beeld van het Amerika van vóór 9/11, een universum dat best deprimerend is vol mensen die spartelen om overeind te blijven. Veel personages in het boek zijn aan de pillen. Maar in een wereld die om zeep lijkt, lukt het Harry toch om recht te krabbelen en liefde te geven en te krijgen. Een hoopgevende gedachte.

Jij vertolkt vijftien rollen in *Vergeef ons*. Hoe krijg je dat voor mekaar?

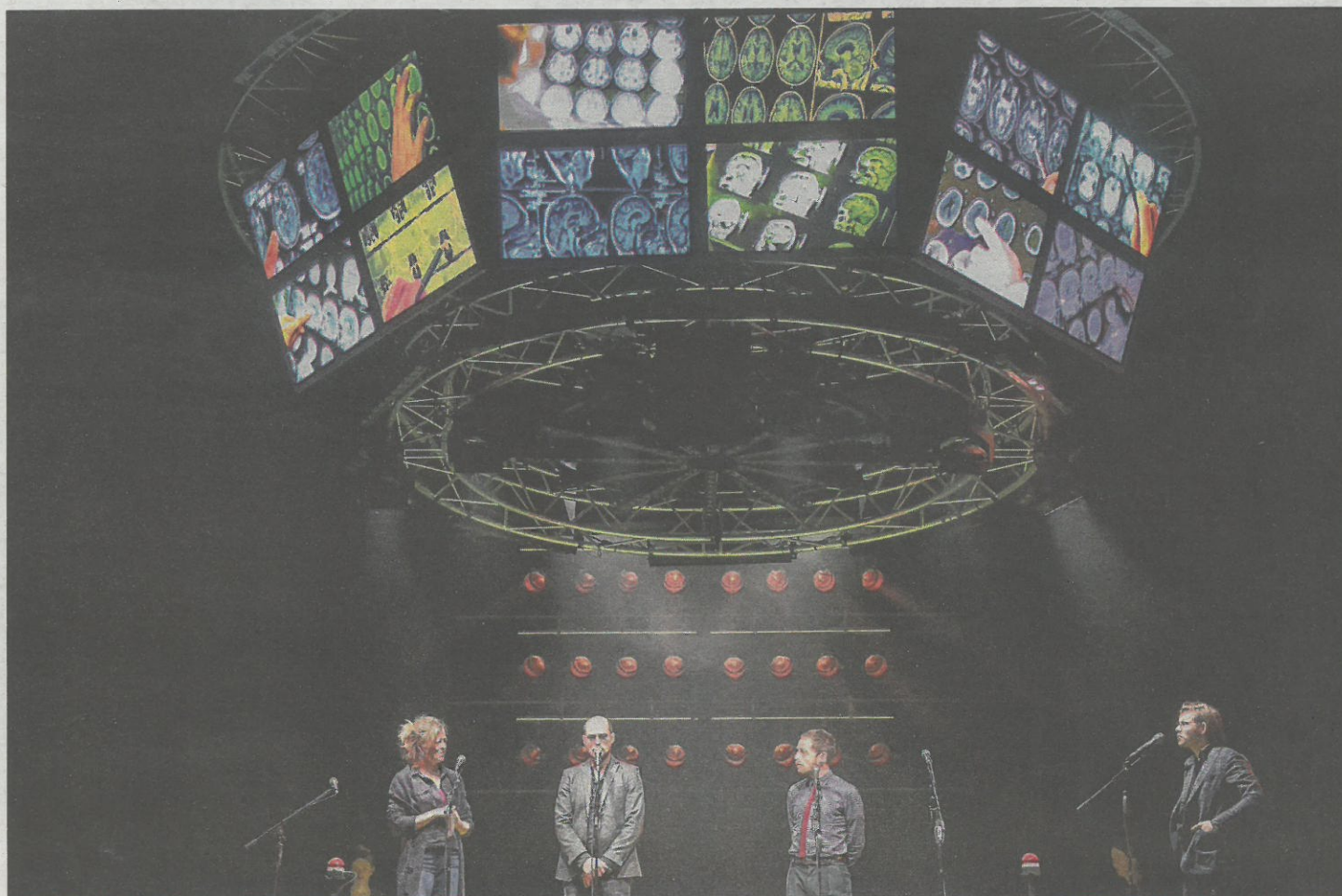
Hoewel sommige verhaallijnen in het stuk naar de achtergrond zijn verdrongen, vertolkt de relatief kleine cast heel veel personages. Het stuk is opgevat als een hoorspel. Aanvankelijk staan de acteurs op één lijn, elk achter een microfoon. Ieder heeft ook een geluidspaneel ter beschikking. Het dichtslaan van een deur of het laten rinkelen van de telefoon, daar staan we zelf voor in. Tegelijk verschijnen er gestandaardiseerde beelden uit een fotodatabank die aangeven hoe Harry's huis eruit zou kunnen zien. Zo wordt er een witte trouwgeschapen, een soort 'nep-realiteit'.

Raak je wijs uit al die knoppen?

Ik vind plezier in dit technische spelletje. Het vergt het uiterste van mijn concentratie. Ik daag mezelf graag uit, ben niet bang om te flirten met de bovengrens. Technisch bezig zijn en tegelijk acteren, da's een kwestie van veel repeteren en in je hoofd alles samen krijgen. In de kleinere groepen en collectieven waar ik meestal mee werk, praten we vaak lang vooraleer een voorstelling zich ontwikkelt, maar nu zaten we bijna niet rond de tafel en was iedereen tijdens de eerste repetitie al steengoed. Mijn medespelers zijn acteurs waar ik als student best wel naar opkeek. Van twee onder hen, Lucas Vandervost en Steven Van Watermeulen, heb ik nog les gekregen.

Vandervost was afdelingshoofd aan het Conservatorium Antwerpen, toen je als gebuisde student naar Maastricht trok. Een pijnlijk weerzien?

Helemaal niet, het toeval wil dat Katelijne Damen, die ook meespeelt, ook ooit gebuisd was door Lucas. In het begin van de repetities heeft ze daar één mopje over gemaakt, in de zin van: "Doe ik het goed, Lucas? Dat had je niet in me gezien, hé."

Vergeef ons presenteert zich als een hoorspel met videobeelden. FOTO KURT VAN DER ELST

“In het dagelijkse leven denk ik soms ‘laat ik nu maar eens Sarah uit *Gent-West* bovenhalen’, en dan lukt het me net iets beter om uit te drukken wat ik wil of denk.”

EVELIEN BOSMANS
Actrice

Daar moest ik heel hard om lachen. Bovendien is Lucas ook gewoon een hele lieve man. Met het accent op radio maken, teksten schrijven en een literaire tekst voor-

dragen was de afdeling Woordkunst aan het Conservatorium van Antwerpen anders georiënteerd. Voor mij was het goed om alsnog naar Maastricht te gaan, daar heb ik leren spelen. Als men het heeft over acteren, valt vaak het begrip ‘noodzaak’. Bij mij was de noodzaak om te spelen kennelijk zo groot dat hoe meer mensen me bekritiseerden, hoe meer drang ik kreeg om door te zetten en er goed in te worden.

In *Gent-West* speel je de directrice van een gevangenis. Een opgave?

Dat was een rol die best ver van me stond. Tijdens de opnames was ik nog tweeënhalve jaar jonger dan vandaag. Tot dan werd ik vaak gevraagd voor rollen van het jonge, dartele meisje, en dit was een rol waarvoor ik uit een heel ander vaatje moest tappen. Maar zo'n rol als deze is voor een speler eten en drinken tegelijk. Het brengt je verder als actrice, maar ook als mens. In het dagelijkse leven denk ik soms “laat ik nu maar eens Sarah uit *Gent-West* bovenhalen”, en dan lukt het me net iets beter om uit te drukken wat ik wil of denk.

In *Charlie en Hannah* gaan uit speel je een late twintiger in het uitgaansleven. Valt die rol beter samen met wie je bent?

De film volgt twee zoekende vriendinnen tijdens een avondje stappen. Hoewel ze verzuchten dat ze al lang in bed hadden moeten liggen, blijven ze maar doorgaan. Of ik zelf al eens een nachtje doortrek? Daar werk ik te hard voor om me dat te kunnen permitteren. Eigenlijk staat ook de filmrol van Charlie best ver van me af. Op het vlak van uitgaan ben ik echt veeleer een bomma. Ik zit graag thuis, drink een thee, en probeer op tijd te gaan slapen. Ik doe mijn job met heel veel passie, en vind het niet erg dat werk zo'n groot deel van mijn leven opsloopt, maar daarom ben ik extra zuinig op mijn vrije tijd. Ik neem de tijd om te rusten, of te lezen. Kortom, om heel saaie dingen te doen. En ja, ik zie ook wel eens vrienden, maar dan liever in de sofa thuis.

ILSE DEWEVER

● *Vergeef ons*, tot 03/03 en van 28 tot 31/03 in Bourla Antwerpen, en van 03 tot 05/05 KVS Brussel. www.toneelhuis.be